

РЕШЕНИЕ

№ 6042

гр. София, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 20.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **5423** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Н. С., роден на 25.3.1988 г. в [населено място], Република Х., гражданин на Република Сръбска срещу отказ за издаване на виза от 8.4.2022 г., издаден от Трети секретар, завеждащ Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], Република С..

Жалбоподателят твърди, че оспореният отказ му е връчен на жалбоподателя без да се съобрази обстоятелството, че той не владее български език нито писмено, нито говоримо; не е назначен преводач, поради което е нарушен чл. 14, ал. 2 и 3 АПК. Нарушено е правото му на защита, без да е дадена възможност да се запознае с мотивите на отказа. В края на връчения акт като „допълнителни забележки“ е отразено нещо, което би затруднило дори българин да разгадае – изписване на мотиви, където всяка дума е със съкращения. Изхождайки от съкращенията, процесуалният представител на жалбоподателя твърди, че не става ясно защо следва да се откаже издаването на виза; не са обсъдени представените доказателства. Твърди се, че представеният адрес е фиктивен, но не са установява как органът е стигнал до този извод. Административният акт е издаден в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 и чл. 35 АПК при неизяснена фактическа обстановка, без конкретизиране на фактите и обстоятелствата по случая. С този отказ се нарушава и правото на едно семейство да бъде заедно, с което се нарушава чл. 8, ал. 1 ЕКПЧ.

Ответникът – Трети секретар, завеждащ Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], Република С., моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Твърди, че отказът е законосъобразен. Адресът, който е деклариран, е дублиран с друг договор за наем с друг чужденец, поради което не са изпълнени изискванията на ЗЧРБ. Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателят е подал заявление за виза, на 29.3.2022 г. Видно от заявлението е посочил, че е роден в [населено място], Х., но понастоящем е със сръбско гражданство. Посочил е, че е женен.

Видно от издаденото удостоверение от съда в Н., по отношение на жалбоподателя не се водят наказателни производства, нито следствие. Видно от издаденото удостоверение от МВР на С., Н. С. не е осъждан.

Представено е удостоверение за сключен граждански брак между С. и българската гражданка А. С., както и нейна лична карта. Установява се, че са сключили граждански брак на 19.11.2021 г. Представена е декларация от А., че бракът ѝ не е фиктивен.

Представен е договор за наем и декларация от наемодателката за собственост на отдадения под наем имот. Видно от договора от 28.2.2022 г. С. е уговорил с П. Г. Н. да ползва недвижим имот – стая в жилищна сграда в [населено място], ул. С. К. Ф.“, за 1 г. срещу месечен наем от 20 лв.

Видно от писмо от Областна дирекция на МВР – С. се установява, че при извършена проверка на адреса, посочен по-горе в [населено място], е посочено, че е установено наличие на фиктивно предоставен адрес за пребиваване. Видно от приложената докладна, при посещението на адреса на 27.4.2022 г. е установено, че не пребивава там никой. Същевременно, този адрес е посочен като адрес за пребиваване на трето лице, турски гражданин, на който е издадена виза; той е влязъл в страната, но не пребивава на адреса в [населено място].

Представено е писмо от ДАНС, от 18.7.2022 г., видно от което заявлението на жалбоподателя за издаване на виза Д, е съгласувано с ТД „Национална сигурност“, откъдето е изготвено положително становище до група „Миграция“ към ОДМВР.

Предвид така изложеното съдът намира, че оспорването е неоснователно.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 55/4.6.2020 г. на генералния консул на РБ в Н., Република С..

Актът е издаден в предвидената в закона писмена форма.

По отношение на мотивирането му. Отказът е издаден под формата на стандартен формуляр - утвърден образец в Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. В отказа е отбелязано, че визата е отказана; направено е отбелязване на нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, като е цитирана нормата, на български и английски език, която норма предвижда, че отказът се издава „когато не докаже достоверно целта и условията на пребиваване“. Следователно следва да се приеме, че е посочено правното основание за издаване на отказа.

В графата допълнителни забележки, единствено на български език, е изписан следният текст: „Цял.анализ на док.и фактите, свързани с пътув. не док. по убедит.и надежден начин, че целта е действ. При проверка на пос. адрес е установено, че

имотът е отдаден под наем на друг ЧГ. Фиктивен адрес с цел получ. на пребиваване“. Предвид така установеното, макар и със съкращения и изписани само на български, следва да се направи извод, че оспорения отказ съдържа мотиви за постановяването му. При тълкуване волята на ответника, както и предвид отбелязването на нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, съвместно, следва да се направи извод, че волята му е била да откаже издаване на виза поради това, че не се доказва, че целта на пътуването е действителна; посоченият адрес е фиктивен, доколкото е отдаден под наем на друг. При постановяването на оспорения отказ ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила. Видно от събраните и обсъдени по-горе доказателства, жалбоподателят, на разбираем за него език, е имал възможност да опише целта и условията на своето пътуване, както и да представи доказателства в тази насока.

Действително, отказът е постановен на английски и български език, а част от него – на български. Същевременно, следва да се посочи, че жалбоподателят твърди отрицателен факт – не владее български език, без обаче никъде да е посочил това обстоятелство, вкл. и при връчването на отказа. Следва да се посочи, че сръбският език е изключително близък до българския. Следва да се посочи това, че жалбоподателят представя доказателства в подкрепа на твърдението си, че е сключил граждански брак с българска гражданка, а последната е декларирала, че бракът ѝ не е фиктивен.

Спазена е процедурата, извършено е съгласуване с ДА „НС“, която няма възражения за издаване на виза, в случай, че са налице законовите предпоставки за това.

По спазване на материално-правните норми.

Ответникът е постановил обжалвания отказ с мотив, че са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ (нова - ДВ, бр. 9 от 2011 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 97 от 2016 г.), а именно, че не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Предвид установеното от по делото съдът намира, че следва да се направи извод, че са налице предпоставките на цитираната норма.

На първо място, установи се, че адресът, посочен като място на пребиваване е бил посочван вече от друг гражданин, с цел получаване на виза. На следващо място, прави впечатление изключително niskият размер на вписания наем. Следва да се има предвид и това, че жалбоподателят е сключил граждански брак, с българска гражданка, която е декларирала, че бракът не е фиктивен и за която е посочил, че желае да се съберат; видно от представеното копие на лична карта, нейният вписан постоянен адрес е не в [населено място] /за където е сключен договора за наем/, а в [населено място], [улица].

Ето защо и при съвкупната преценка на събраните доказателства следва да се направи извод, че жалбата е неоснователна. Жалбоподателят, макар и формално да е спазил изискванията за издаване на исканата виза, не е доказал по категоричен начин целта и условията на заявеното пребиваване, поради което и следва да се приеме, че са налице предпоставките на чл. 10 ал. 1, т.17 ЗЧРБ.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради което следва да се отхвърли; не се установи незаконосъобразност по смисъла на чл.146 АПК на обжалваното решение.

По разноските. С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал.3 АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ,

жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати разноси за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 150 лв.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. С., роден на 25.3.1988 г. в [населено място], Република Х., гражданин на Република Сръбска срещу отказ за издаване на виза от 8.4.2022 г., издаден от Трети секретар, завеждащ Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място], Република С..

ОСЪЖДА Н. С., роден на 25.3.1988 г. да заплати на МВР сумата от 150 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: